

kakor nam je nek star kmečk mož rekel: „sam Bog nam je poslal že davno potrebni dež, da nam žegna polje naše, in morebiti smo si ga ravno s taborom sprosil; naj bomo le mokri do kože. Res! veselja je igralo rodoljubu srce, videti ljudstvo, ki je dobri dve uri verno poslušalo govornike in vmes izreklo tako tehtne besede politične zrelosti: „to hočemo, to terjamo, to je naše“, da bi bili želeli nasprotnike narodovih pravic v pričo, da bi bili videli in slišali na svoja ušesa, da voditelji naroda ne stojé samci, ampak da imajo res narod za seboj. In za preskus družega naj nasprotniki skličejo tabor, da bomo šteli njihove glasove! In tako lepo mirno, kako v najlepšem redu samo po sebi se je motalo vse od konca do kraja — ne enega policaja, ne enega žandarja ni bilo treba, če tudi se je sukalo na 30.000 ljudi in na stotine vozov na enem prostoru! Odbor „Slovenije“ je vodil sam vse in vsak izmed teh 30.000 ljudi, če tudi so bili veseli, bil je skrbnik za mir in red. Tisti strah, ki smo ga čuli: „wir stehen an einem Vulkan“, skazal se je kot jalova pošast, in videlo se je danes preočitno, zakaj se je pripetila ona žalostna dogodka na Ježici. — Vse taborovanje od konca do kraja, noter do tega, ko so rodoljubne Slovenke ovenčale zastave, popišemo drugo pot; danes omenimo le še to, da, razen pričujočih v Vižmarjih, obhajalo je v duhu ta dan z nami brezštevno Slovencev in južnih in severnih bratov Slovanov, kajti došlo je na tabor deputacij, dopisov 9, telegramov 16, na čelu njim srčni pozdrav Palackega in Rieger-a iz Prage.

In tako za danes sklenemo v naglici spisano sporočilo o Vižmarskem taboru, o katerem bode po svetu veliko govorice in ktereга tudi Dunaj ne bode prezrl. Vižmarska zemlja pa je na letošnji binkoštni pondeljek postala zgodovinska zemlja.

— Ravnokar nam je došel „Tagblattov“ popis tabora. Skor vsaka beseda je laž; vidi se, da je nesramnega pisarja prav božjast lomila, ko je videl slavni dan naroda slovenskega. Kaj tacega škilave oči niso še nikoli videle in dolge ušesa njegove še nikoli čula!

— (K volitvi deželnega poslanca v Trebnem 24. dne t. m.) je „Laib. Ztg.“ prinesla naznanilo c. k. deželnega predsednika gospoda Konrada pl. Eybesfeldskega, ki se tako glasi: „Izvedel sem, da pri volitvi v Trebnem mnogoteri gospodje volilci hočejo za me glasovati. To zaupanje mi je ravno tako veselo kakor častno; vendar se odpovedujem njihovi blagovoljnosti s prisrčno zahvalo, ter jih prosim, naj brez ozira name soglasno volijo moža, ktereга za najbolj poštenega, skušenega in najboljšega prijatelja in zastopnika svojega okraja priznavajo“. — Ker se je gospod deželni predsednik odpovedal volitvi, „konšt. društvo“ si spet ni upalo nobenega svojega kandidata priporočati, se nadjamo, da po priporočilu „Slovenije“ bode gosp. dr. Zarnik, častni srenjčan v Begnjah, zelo soglasno voljen.

— (Poberki iz časnikov.) „Tagblatt“, kteremu skor nič prav ni, kar je domače, se je spravil unidan celo na naše kuharice. „Triglav“ je predrznega rogovileža izvrstno dobro dal na rešeto tako-le:

„Mislili smo, da je „Tagblatt“ na dan izvlekel že vse blato iz slovenskih luž; toda motili smo se; kajti še ga je našel in menda mnogo, ker je začel na svetlo dajati „stanovske pridige“. Prva je namenjena našim kuharicam in sploh kranjskim poslom.

V resnici se nam smilijo Tagblatt-ovi očetje, kumi in vsi, ki so v zvezi z njim, če pomislimo, da so

prisiljeni živeti v deželi in v mestu, kjer je vse sto- in stokrat slabejše, kakor drugod! Smili se nam na pr. isti zdravnik, ki je v nekem laškem mestu do pleše svojo umetnost ponujal bolnikom, kteri pa niso marali za-njo; smilijo se nam mladi pravdoznanski doktorji, da morajo prav v Ljubljani čakati advokacije; smilijo se nam finančni uradniki, ki so le v Ljubljani tako srečni, da imajo prizanašljive predstojnike, kteri jim pripuščajo zraven uradnih opravil vredovati časnik; smili se nam uradnik, ki ga dunajska banka sili prav v Ljubljani bivati, uradnik, ki mora s svojo mastno službo biti navezan na Ljubljano, da-si tudi ga drugam vabijo mikalne ponudbe. Vrh teh se nam smilijo še drugi, kajti vsi so res pravi mučenci, pa tudi mučenke so med njimi, kajti prav teh gospodov gospé najbolj zadeva nesreča, da, o joj! ima Ljubljana tako spridene posle! Čudno, prav čudno je pa pri teh okoliščinah vendar-le, da si te „žlahtne“ gospé ne vedó pomagati s tem, da bi si iz Gradca, Celovca, Dunaja in od drugod poklicale poslov, kakor jih štajarske in koroške gospodinje jemljó iz Kranjskega, kjer se ta nesreča nahaja le — v grdivnih časnikih. Ta stvar bi imela še drugo korist, namreč to, da ne bi vsak dan imeli prilike, mladiče pravih nemškutarjev slišati slovenski govoriti, mladiče, ki se čez 7 ali 8 let prelivijo v nemškutarčke ali nemškutarice. Nemška inteligencija in kultura bi bila na gotovem dobičku, ako namesto „nemumnih slovenskih poslov“, ki se duhovščini dajo voditi, dobimo srborite Korošice ali druge poskočne Nemke. Morda bi se te dale tudi voliti za predstojnice in profesorice v „poslovskih društvih“. Njihovi poduki, vzeti iz lastne skušnje in raznih barv, bili bi mikavni in gotovo brez vsega duhovskega strupa.

Jako ginljivo bi bilo gledati, v kakov red bi dolžnosti svesti posli, izrejeni po načelih „Tagblatt-ovih“, spravili mršavo gospodinjstvo marsiktere gospé nove šege, kteri je naloga, zanemarjati gospodinjstvo.

Konec teh besedi še kratko, a resnično prigodbo. Nepozabljivi nadvojvoda Joan je bil precej visoko nagrado razpisal najboljšemu odgovoru na vprašanje: „kako bi se dali izrediti boljši posli?“ Nagrada (premija) je bila prisojena spisu, v kterem so stale samo te-le besede: „Gospodarji, gospodinje, poboljšajte se sami!“

Nagrada je bila tedaj razpisana na Štajarskem. Mi smo tega prepričanja, da tega ni bilo treba na Kranjskem. Kranjski pôsli so dobri; dokaz temu je pač to, da se z zdatnimi stroški kličejo v sosednje dežele. Vendar mnogim gospodarjem in gospodinjam zlasti „Tagblattovske“ baže ne bi bil od več opomin: „Ne pačite in ne pridite sami naših poslov; ne dajajte jim izgleda, kako se dajo zanemarjati dolžnosti; ovirajte razuzdane navade, ki jih večidel sami donášate iz tujih dežel“. Ako ima gospodar in gospodinja voliti med uro, ki jo pôsel prebije v cerkvi, in med popoldnem, ki jo posel v krčmi pri vincu prepleše, morala bi pač po „Tagblatt-ovo“ biti zagrizena, da bi le za trenutek omahovala pri tej volitvi“.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Po dveletnem zborovanji je državni zbor dunajski bil v soboto sklenjen. Predzadnji dan še le je poljskim poslancem povedal, da ne reši zahtev njihovega deželnega zbora; za spravo s Čehi in Moravani se še zmenil ni, in s slovenskimi in tirolskimi poslanci je tako ravnal, da so že enkrat zapustili zbornico. Tako stojimo zdaj v „novi“ Avstriji!